

ISACKER, Philip van, historicus, advocaat, politicus (Torhout 18 december 1884 - Brussel 11 maart 1951).

Deed de humaniora aan het jezuïetencollege te Turnhout, behaalde het doctoraat in de moderne geschiedenis te Leuven (1908) en verbleef, in 1909-'10, als lid van het Belgisch Historisch Instituut, te Rome, waar Mgr. Pottier hem in christelijk-democratische richting beïnvloedde. In 1910 werd hij studiemeester te Aat, eind 1911 te Gent. In 1912 werd hij benoemd tot leraar geschiedenis aan het atheneum te Mechelen. In 1921 behaalde hij het doctoraat in de rechten. Intussen was hij reeds actief in de politiek: van 1919 tot '38 was hij christelijk democratisch volksvertegenwoordiger voor het arrondissement Mechelen, en van 1921 tot '38 gemeenteraadslid van Mechelen. Als minister werd hij achtereenvolgens belast met het departement van verkeerswezen (1931-'32), van ar-

beid en nijverheid (1932-'34), van arbeid en sociale
voorzorg (1934) en van economische zaken (1934-
'38). In 1938 trok hij zich uit de politiek terug en
werd onderdirecteur van de Kredietbank.

Van Isacker deed zijn Vlaamsgezindheid op in de
katholieke Vlaamse studentenbeweging. Reeds als
student raakte hij betrokken in de toenmalige actie
voor de vernederlandsing van de Gentse univer-
siteit en voor het behoud van de taalgrensgemeen-
ten. Samen met Staf de Clercq, Adiel Debeucke-
laere e.a. maakte hij deel uit van een zgn. Taal-
grenscomité en in de jaren 1911-'12 werkte hij mee
aan de wekelijkse propagandatochten langs de taal-
grens. Deze taalgrensactie stond op het programma
van het Davidsfondscongres van augustus 1912.
Tijdens de Eerste Wereldoorlog nam Van Isacker
het ondervoorzitterschap waar van een Comité der
Volksvoordrachten te Mechelen, ontstaan uit
samenwerking van Davidsfonds, Willemsfonds en
Katholieke Vlaamse Hogeschooluitbreiding, waar-
van Maurits Sabbe voorzitter was. Hij trad er ook
op in de studiekring van de Christelijke Arbeiders-
beweging. In 1916 ondertekende hij de protestbrief
tegen de vernederlandsing van de Gentse universi-
teit door de Duitsers en weigerde een leerstoel
aan deze universiteit.

Van 1919 af nam hij opnieuw deel aan de strijd
voor de vernederlandsing van deze universiteit,
o.m. door de publikatie van een brochure waarin
hij de vooroorlogse bisschoppelijke voorschriften
op dat punt weerlegde. Tijdelijk werkte hij in 1919
mee aan het dagblad De Standaard.

Steunend op contacten, tijdens de oorlog gelegd,
bracht Van Isacker te Mechelen de standenver-
tegenwoordiging in de katholieke partij tot stand,
waardoor het conservatieve overwicht in deze partij
werd gebroken. Samen met o.m. Alfons Verbist
bewerkte hij aldus de doorbraak van jonge christen-
democraten en Vlaamsgezinden in het Mechelse.
Hijzelf maakte deel uit van de nieuwe lichter die de
Katholieke Vlaamsche Kamergroep ging verster-
ken. Van deze Kamergroep was hij van 1919 tot '31
secretaris. Tevens nam hij deel aan het werk van
de Katholieke Vlaamsche Landsbond. Hij geloofde
aan de vruchtbaarheid van constructieve Vlaams-
gezinde actie binnen de traditionele partijen en
schreef daaraan o.m. de totstandkoming van de
taalwetten der jaren dertig toe.

WERKEN: *De vervlaamsching van ons Hooger Onderwijs en de wetenschap* (1919); - *Het parlementair werk der Frontpartij. Woorden en daden* (anoniem) (1925); - *De vervlaamsching van het burgerlijk gerecht*, in *Verslag van het 8^e Congres van den Katholieken Vlaamschen Landsbond* (1927, p. 68-78); - *De desertie van veroordeelden wegens activisme*, in *Rechtskundig Tijdschrift*, jg. 25 (1930, p. 304-313); - *De economische situatie der Lage Landen* (1947); - *Tussen staat en volk. Nagelaten memoires* (1953).

LITERATUUR: L. van der Essen, *In Memoriam Filip van Isacker*, in *Onze Alma Mater*, jg. 5, nr. 3 (1951, p. 10-12); - L. de Lichtervelde, *Philip van Isacker, ministre belge*, in *Revue générale*, jg. 89 (september 1953, p. 795-805).

WIM VAN DEN STEENE